

110 Където току тъй се виждаха безъ редъ
 Компаси и книжа и карти навалени.
 Прекъснати за мигъ, отново подловени
 Екнаха препирни. Но въ общий разговоръ
 Не се намеси той и рядко тъменъ взоръ
 Обръщаше къмъ тяхъ, случайно само слово
 Довелъ — услуша се, и залови отново
 Книжката. Но не би за дълго и това.
 Подилеснатъ на ръка, извърна той глава
 И къмъ потонътъ се унесено загледа:
 120 Картина четири-ръка чийтъ стройна разпоредъ
 Изтъняватъ. Майсторски съ джечето е дълбока
 Резалъ и ударно четката въртятъ
 Зографинъ, докато картината картина
 Изтъняватъ, но сърце да се на домакина
 Съ варакосани изтъкнали бради,
 Потонътъ е кръстомъ на четири връсти
 Разсеченъ. Всяка връстъ, съ бои особни, има
 130 Особенъ изгледъ: пролетъ, лято, есенъ, зима...
 — Поле се зеленой открай, най-отпредъ,
 Обсипано съ цветя: кокиче, гороцветъ,
 Желтъ сминъ, червенъ божуръ, зимбили и лалета;
 А тамо фдето се привършува полето,
 Се вижда нисъкъ плетъ отъ някой полугаръ —
 Разтирилъ стадо, младъ усамотенъ овчаръ,
 Подилеснатъ надъ кривакъ, съ цафара медна свиръ
 И дългий му перченъ по витъра се шири,
 По вятъра що вей въ цвятъ буенъ дървеса...
 — Разтварятъ се отвъдъ пъкъ други небеса:
 Ей слънцето посредъ, на пладне спряно, грее —